

FINESTRA D'OPORTUNITAT

Canet Rock 2014, no apte per a nostàlgics

per Francesc Bertran

Fàcil, excessivament fàcil resulta criticar el “retorn” del **Canet Rock** després de **35 anys** de l'última edició, i és una oportunitat que no han deixat passar articulistes culturals, grups de música i persones anònimes que a través de blogs, xarxes socials i fòrums han posat el crit al cel per la pèrdua de l'esperit original del que se suposa que era el Canet Rock: s'ha parlat dels pocs escrúpols del magnat cultural, televisiu, *ex-trinco*, **Josep Maria Mainat**; de la manca de risc en l'elaboració de la programació; del fet que ha passat a ser un simple festival més i no un esdeveniment dels grossos com manaria la història; i s'ha afirmat, simplement, que els grups són dolents. Malgrat que seria un exercici molt alliberador i reconfortant insistir sobre qualsevol d'aquests temes i que a més ajudaria a enfortir la personalitat i la imatge de qui escriu als lectors, cal parar-se uns minuts a pensar com hem arribat aquí abans de començar a disparar indiscriminadament.

D'entrada, una evidència: el Canet Rock és una iniciativa privada d'uns inversors prou ben situats per atraure patrocinadors dels grossos (amb la totpoderosa, omnipresent, indispensable, catalana **Estrella Damm** davant de tot) i presentar un molt bon projecte amb un objectiu clar i que totes les empreses tenen per als seus productes: fer-hi diners. Agradarà més o menys, però és perfectament legítim. On és el problema? Desvirtuen el Canet Rock? Què era el Canet Rock? Algú sap el perquè de l'esperit i l'ambient que es respirava? És molt senzill: era el que hi havia als carrers. Amb el final de la dictadura els moviments juvenils culturals van poder sortir per fi a la llum i de seguida es van propagar per tot arreu, cridant als quatre vents que eren lliures i que podien cantar, actuar, comportar-se i vestir-se com volguessin. Per tant, no resulta estrany que el cartell del primer Canet Rock estigués format per músics i artistes rebels

i anomenats contra-culturals, i tampoc resulta gens estrany que el missatge que predicaven calés de seguida en una població jove farta ja de tanta repressió.

Què ens hem trobat, doncs, en la present edició? Doncs un cartell confeccionat per artistes del moment, posats tots ben juntets i a un preu "assequible". Revolucionaris? No. Reivindicatius a nivell nacional? Tímidament. Reivindicatius a nivell social? Tímidament. Trencadors a nivell musical? No. Novetats? No. Però van omplir el recinte i tothom se'n va anar més o menys content a casa. Una dada curiosa és que justament el grup més reivindicatiu a tots els nivells (i el més "canyero") va ser **Brams**, escollit per votació popular, no inclòs inicialment en el cartell.

No podem pretendre tenir un Canet Rock com el de fa més de 30 anys si el públic ha canviat tant. No podem tenir artistes revolucionaris i amb un missatge social i musical profund als grans festivals si aquests malviuen entre l'underground i l'oblit. I qui es queixi del Canet Rock el convido que assisteixi a les desenes de festivals de música alternativa (i no tant) que aquest estiu hi haurà a tot **Catalunya**, on no hi faltaran propostes interessants, ambient reivindicatiu, preus encara més assequibles i, sobretot, els calés no aniran a les butxaques del senyor Mainat, sinó a les mans de col·lectius que els invertiran tots en promocionar grups que, qui sap, potser algun dia captaran l'atenció de grans festivals com el de Canet. O, encara millor, potser canviaran la política de programació i arriscaran cada vegada més.

De tota manera, sorprèn molt que, amb el context de crisi econòmica i agitació nacional que estem vivint, les reivindicacions i sobretot les actituds proactives des de dalt de l'escenari siguin més aviat escasses. Aquest és un tema a tractar per si sol en un altre article.

Vulguem o no, el Canet és una representació més o menys fiable a petita escala del que trobem al panorama musical català actualment. Ara caldrà veure cap a on evolucionarà la proposta, tot i que vist l'èxit d'enguany no sembla que hagi de canviar gaire de cara a futures edicions.